

писмо, като не смѣхъ да са надѣямъ и като са мъчѣхъ да заглуша въ себѣ си печалните чувства. Съ Василиса Егоровна и съ нейниятъ мъжъ азъ още не бѣхъ са обяснилъ; но азъ вѣрвахъ, че моето предложение нѣма да ги зачуди. Нито азъ, нито Мария Ивановна са не стараѣхме да скриемъ отъ тѣхъ своите чувства. Ние бѣхме увѣрени, че тие ще да са съгласатъ. Най-послѣ една заранъ влѣзе при мене Савеличъ много рано и държеше въ ръцете си едно писмо. Азъ го грабнахъ съ растрѣперанно сърце. Адресътъ му бѣше надписанъ отъ бащината ми ръка. Това ма накара да очѣквамъ нѣщо важно, защото когато ми писваше майка ми, той приписваше само по нѣколко рѣда на край писмото. Дълго време азъ не распечатвахъ писмото, а само прочитвахъ тържественно адресътъ му: «Досинътъ ми Петра Андрѣевича Гринева, въ оренбургската губернія, въ Бѣлогорската крѣпость». Азъ са мъчѣхъ по надписътъ да позная въ каква смисаль е написано писмото. Послѣ дълги размисления азъ са рѣшихъ да го распечатамъ и отъ първите рѣдове са увѣрихъ, че сичката работа ще да са хвърли на дяволете. Сждържанieto на писмото бѣше таково:

«Сине мой Петре! Твоео писмо, въ което ти искашъ отъ насъ родителско благословение и съгласието ни да са оженешъ за Мария Ивановна, Мироновата дъщеря, ние приѣхме на 15-то число на тоя мѣсѣцъ, и не само моето благословение, не само моето съгласие не мога да ти дамъ; но още искамъ да дойда при тебе и да та понапера малко за твоите глупости, като съко дѣте, ако ти и да си вече въ офицерски чинъ. Азъ би желалъ да ти докажа, че ти не си достоенъ да носишъ оная сабля, която ти е дадена да вардишъ отечеството си, а не да са биешъ на двобой съ такива сжщо не-